



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 607/2016-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 21. júla 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Claude Trelajom, Advokátska kancelária, M. R. Štefánika 30, Nové Zámky, vo veci namietaného porušenia čl. 46 a nasl. a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 6 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tos 251/2015 a jeho uznesením z 26. januára 2016 a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako neprípustnú.

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. júna 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 46 a nasl. a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 6 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tos 251/2015 a jeho uznesením z 26. januára 2016. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 22. júna 2016.

Zo sťažnosti a z pripojených listinných dôkazov vyplýva, že na sťažovateľa bola 1. apríla 2015 podaná obžaloba pre obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1 a 4 písm. a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že 17. júna 2011 mal vylákať po predchádzajúcej komunikácii s predsedom predstavenstva spoločnosti IFT InForm Technologies, a. s. (ďalej len „poškodená“), pod príslubom ďalšej spolupráce do budúca sumu 289 000 € ako pôžičku na urýchlené vykrytie bližšie nešpecifikovaných obchodných aktivít, ktorú sa zaviazal vrátiť s úrokmi do 7 dní a podľa zmenky vystavenej na meno sťažovateľa na sumu s úrokmi 330 000 € do 1 mesiaca, avšak do podania obžaloby túto pôžičku poškodenej nevrátil.

Uznesením Okresného súdu Galanta (ďalej len „okresný súd“) č. k. 29 T 59/2015-2446 zo 16. novembra 2015 bol podľa § 50 ods. 5 Trestného poriadku zamietnutý návrh poškodenej na zaistenie jej nároku na náhradu škody spôsobenej trestným činom. Poškodená sa zaistenia svojho nároku domáhala s poukazom na ustanovenie § 50 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku. Podľa poškodenej rozsudkom Okresného súdu Bratislava III č. k. 22 Cb 164/2011-347 z 19. novembra 2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Cob 67/2014 z 27. mája 2015 bola zaviazaná zaplatiť spoločnosti Solar Investor, s. r. o. (ďalej len „Solar“), sumu 28 500,60 € s úrokom z omeškania a ďalším príslušenstvom, spolu celkom 39 189,54 €. Podľa tvrdenia poškodenej jediným spoločníkom Solaru je práve spoločnosť C&C Holding Corporation (ďalej len „C&C“), za ktorú vystupuje sťažovateľ, ktorý je podľa všetkého jej štatutárnym orgánom a má v nej majetkovú účasť. Poškodená navrhla, aby okresný súd v súlade s ustanovením § 50 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku jej nárok zaistil a na zaistenie použil už uvedenú pohľadávku na peňažné plnenie, ktorú má Solar voči poškodenej vo výške 39 189,54 €. Okresný súd sa s návrhom poškodenej nestotožnil. Podľa jeho názoru v prípade ustanovenia § 50 Trestného poriadku ide len o možnosť využitia tohto inštitútu, nie však o jeho obligatórnu aplikáciu v každej trestnej veci, v ktorej o to poškodený požiada. Podľa okresného súdu v prípade sťažovateľa a poškodenej ide o dva subjekty, ktoré si navzájom uplatňujú v početných civilnoprávných konaniach nároky, z ktorých niektoré úzko súvisia so skutočnosťami obsiahnutými v obžalobe. Nepochybne existuje medzi nimi viacero sporných nárokov, ktoré je potrebné riešiť predovšetkým prostriedkami civilného práva vrátane zabezpečenia

nároku. Nie je vhodné a zlučiteľné so zásadou ultima ratio, aby cestou trestného konania sa strany domáhali svojich nárokov vyplývajúcich z predpisov občianskeho a obchodného práva. Okresný súd ďalej poukázal na to, že podľa vyjadrenia poškodenej sťažovateľ má mať majetkovú účasť alebo má byť štatutárom C&C, keďže za túto spoločnosť vystupuje a „*podľa všetkého je jej štatutárnym orgánom a má v nej majetkovú účasť*“. Podľa názoru okresného súdu preto nebolo možné bez pochyb tvrdiť, že je splnená požiadavka vyplývajúca z ustanovenia § 50 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku. Nie je dostatočne odôvodnený ani záver, že by trestný čin, za ktorý je stíhaný sťažovateľ, bol spáchaný v mene alebo v prospech Solaru, pretože to nevyplýva zo skutkovej vety obžaloby.

Uznesením krajského súdu č. k. 3 Tos 251/2015-2560 z 26. januára 2016 bolo uznesenie okresného súdu sp. zn. 29 T 59/2015 zo 16. novembra 2015 zrušené a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie. Podľa názoru krajského súdu sú splnené podmienky ustanovenia § 50 ods. 1 Trestného poriadku pre zaistenie nároku poškodenej vo forme pohľadávky, ktorú má voči poškodenej Solar, a to v jej časti. Podľa krajského súdu jediným spoločníkom Solaru je práve C&C, za ktorú vystupuje sťažovateľ, je tiež jej štatutárnym orgánom a má v nej majetkovú účasť.

Podľa presvedčenia sťažovateľa postupom a uznesením krajského súdu došlo k porušeniu jeho označených práv podľa ústavy a dohovoru. Uznesenie považuje za neprijateľné, arbitrárne a nezákonné.

Sťažovateľ sa pozastavuje predovšetkým nad tým, že krajský súd bez akéhokoľvek zisťovania vlastníckych a iných štruktúr C&C deklaroval postavenie sťažovateľa ako štatutárneho orgánu a jeho majetkovú účasť v C&C. Úplné stotožnenie sa krajského súdu s ničím nepodloženými domnienkami poškodenej bez vykonania dokazovania v tomto smere, resp. aspoň uloženia povinnosti okresnému súdu vykonať dokazovanie v predmetnom smere, možno považovať za porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu, ako aj jeho práva na spravodlivé súdne konanie. Krajský súd sa teda bez akéhokoľvek preukázania tvrdenia poškodenej uzniesol na tom, že sťažovateľ má v C&C, ktorá je jediným spoločníkom Solaru, majetkovú účasť a že dokonca je jej štatutárnym orgánom. Neomylné deklarovanie týchto skutočností je zarážajúce o to viac, že samotná

poškodená si uvedomovala, že jej tvrdenia v tomto smere uvedené v sťažnosti sú len v rovine pravdepodobnosti, a preto navrhovala okresnému súdu prostredníctvom dožiadania zistiť u príslušných orgánov štátu Svätý Vincent a Grenadíny (kde je C&C ako zahraničná právnická osoba registrovaná) údaje o vlastníckej štruktúre a riadiacich orgánoch C&C v čase údajného spáchania skutku sťažovateľa.

Z oznámenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, Úradu medzinárodnej policajnej spolupráce, Národnej ústredne Interpol (ďalej len „ministerstvo“) sp. zn. PPZ-MPS-NUI-4552/2012-GM (1025703) zo 6. decembra 2012 adresovaného Národnej kriminálnej agentúre, Národnej protikorupčnej jednotke, Expozitúre západ, ktoré sťažovateľ predložil ústavnému súdu, vyplýva, že C&C bola registrovaná 31. októbra 2001 pod č. 8937IBC2011 v zmysle zákona o medzinárodných spoločnostiach v St. Vincent a Grenadines, pričom 5. decembra 2008 bola zo zoznamu vyškrtnutá pre nezaplatenie ročných poplatkov za obdobie 2006 - 2008. Osoba [REDACTED] (podľa všetkého sťažovateľ, pozn.) sa nenachádza v záznamoch uvedenej spoločnosti.

Sťažovateľ ešte poukazuje na to, že okresný súd, ktorý bol v zmysle § 194 ods. 5 Trestného poriadku viazaný právnym názorom krajského súdu, novým uznesením č. k. 29 T 59/2015-2573 z 3. mája 2016 zaistil poškodenou požadovanú pohľadávku Solaru. Hoci toto uznesenie nebolo sťažovateľovi doručené (bolo adresované len Solaru), právny zástupca Solaru podal proti uzneseniu sťažnosť aj s už uvedeným zistením ministerstva.

Podľa názoru sťažovateľa uvedenými skutočnosťami došlo aj k porušeniu jeho základného práva na prezumpciu nevinu. Podľa deklarovaného názoru krajského súdu je nesporné, že finančné prostriedky vo výške 282 000 € sú finančnými prostriedkami vylákanými sťažovateľom od poškodenej. Krajský súd teda bez uskutočnenia predbežného prerokovania obžaloby a bez jediného hlavného pojednávania prejedlikoval, ako bude nazerať na konanie sťažovateľa. Formulácia napádaného výroku vyjadruje vinu sťažovateľa za skutok ešte predtým, než mu bola dokázaná v súlade so zákonom, resp. pred právoplatným rozhodnutím o jeho vine alebo nevine.

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] (...) na súdnu a inú právnu ochranu upravené v čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na prezumpciu neviny podľa čl. 50 ods. 2 a čl. 6 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozhodnutím Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod spis. zn. 3Tos/251/2015-2560 porušené boli.

2. Uznesenie Krajského súdu v Trnave spis. zn. 3Tos/251/2015-2560 z 26.01.2016 sa zrušuje.

3. [REDAKOVANÉ] (...) sa priznáva finančné zadostučinenie v sume vo výške 2500,00 EUR (slovom dvetisícpäťsto eur), ktoré je Krajský súd v Trnave povinný [REDAKOVANÉ] vyplatiť do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia (nálezu).

4. [REDAKOVANÉ] (...) sa priznávajú trovy konania a právneho zástupcu v sume vo výške 303,16 €, a to za dva úkony právnej služby – prevzatie veci a príprava a spísanie sťažnosti na Ústavný súd, 2 x á 143,00 € + paušál 2 x 8,58 €, ktoré je Krajský súd v Trnave povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa(...) od právoplatnosti tohto rozhodnutia (nálezu).“

## II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd

právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základných práv a slobôd poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a ústavný súd až subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že ústavný súd poskytuje ochranu základným právam a slobodám iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri skúmaní podmienok konania o sťažnosti riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je ochrana základných práv a slobôd poskytovaná ústavným súdom prostredníctvom ústavou a zákonom o ústavnom súde upraveného konania o sťažnosti subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak o tejto ochrane nerozhodujú všeobecné súdy (porov. *mutatis mutandis* II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť (porov. III. ÚS 152/03).

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Z obsahu podanej sťažnosti nepochybne vyplýva, že krajský súd napadnutým uznesením nerozhodol vo veci návrhu poškodenej na zaistenie jej nároku na náhradu škody s konečnou platnosťou, pretože uznesenie okresného súdu o zamietnutí návrhu poškodenej zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň je pravdou aj to, že právny názor, ktorý krajský súd v napadnutom uznesení vyslovil, je v neprospech sťažovateľa.

Z dosiaľ uvedeného vyplýva, že o návrhu poškodenej sa má znovu konať, pričom podľa údajov sťažovateľa už aj došlo k vydaniu nového uznesenia okresného súdu č. k. 29 T 59/2015-2573 z 3. mája 2016, ktorým okresný súd (viazaný právnym názorom krajského súdu) návrhu poškodenej vyhovel, pričom proti novému uzneseniu okresného súdu podal Solar sťažnosť, v ktorej poukázal aj na už uvedené zistenia ministerstva.

Z okolností danej veci teda zreteľne vyplýva, že v rámci nového konania o sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu sa krajský súd bude musieť opätovne zaoberať najmä hlavnou argumentáciou sťažovateľa, ktorý listinným dôkazom preukazuje, že nebol štatutárnym orgánom a nemal ani majetkovú účasť v C&C.

Za uvedeného stavu sa preto sťažnosť javí ako predčasná, pretože je ešte stále v právomoci všeobecných súdov poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa podľa ústavy a dohovoru.

Zo všetkých uvedených skutočností je zrejmé, že v tomto štádiu konania ústavný súd nie je povolaný poskytnúť ochranu sťažovateľovi, pretože je ešte v právomoci všeobecných súdov poskytnúť ochranu jeho označeným právam podľa ústavy a dohovoru. Jeho podanie je teda z dôvodu predčasnosti neprípustné. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde pre neprípustnosť.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. júla 2016